

---

som-hi!

---

digital 3

Continguts

SOM-HI! CINEMA DIGITAL:

Mud, per Salvador Montalt

BAIXANT DELS NÚVOLS:

El Fabra, 100 anys de meteorologia ininterrompuda, per Jordi Mercader Carbó

COL·LABORACIONS:

- *Els garrofers de Malgrat*, per Joan Farré i Rabal
- *Els tres armaris*, de Jacint Espel
- *Transmetre punts de vista*, d'Anrise
- *Una família del sur*, de Mª Teresa Menjibar Madrid

REPORTATGES FOTOGRÀFICS:

- *Sant Roc 2013: el correfoc*, d'Eduard Mendoza

Mud

Salvador Montalt

A les acaballes d'un estiu amb la cartellera cinematogràfica farcida de superproduccions amb zombis, ficcions amb monstres i altres entreteniments per al consum de crispetes i poca cosa més, ha arribat a les nostres pantalles una proposta diferent: **Mud**, de Jeff Nichols.

És d'agrair aquesta cinta ambientada a la vora del Mississipí, amb personatges humans, que no deixen de viure una aventura lligada a l'amor, evocadors de tota una tradició literària en què se sol remarcar especialment l'obra de Mark Twain. Especialment

els dos noiets que topen amb un refugi en una illa enmig del riu són dos personatges molt ben interpretats i ben perfilats. L'un, sacsejat tant per la imminent separació dels seus pares com per la conseqüència que això tindrà, d'haver d'abandonar la casa flotant heretada dels avis i d'anar a viure en un pis a la zona urbana d'aquella localitat. L'altre, avesat a fer costat a l'amic i a l'oncle que l'ha acollit, un recol·lector de deixalles fluvials.

Potser el principal problema de **Mud** sigui el fet que tot el relat descansi sobre el delit per l'amor pur de l'adolescent que pateix el desamor entre els seus pares i la impossibilitat de materialitzar el vincle platònic amb una xicota més granadeta que ell. És aquest l'aspecte més visible d'un guió excessiu. Aquest film té massa guió. Tothom té motius explícits o apuntats, tot és explicat, d'anades i vingudes a l'illa no se'ns n'estalvia cap, manta situacions ens són anunciades i després confirmades... Mentre es va gastant molt de metratge filmic sense un corpus dramàtic prou sòlid com per a aguantar-ho. I el costat "cinema negre" –policia, família venjativa, sicaris, dona fatal...– no acaba tampoc d'agafar prou cos com per evitar que quedi talment com un aspecte més del relat, com diu algú, fins i tot prescindible...

Director: Jeff Nichols. **Guió:** Jeff Nichols.

Repartiment: Matthew McConaughey (Mud), Tye Sheridan (Ellis), Jacob Lofland (Neckbone), Reese Witherspoon (Juniper), Michael Shannon (Galen), Sam Shepard (Tom).

Estrena a Blanes: Lauren Costa Brava, Sala 4, només en versió castellana.

Sinopsi: L'Ellis i en Neckbone tenen 14 anys. En una de les seves escapades habituals topen amb un home amagat en una illa al bell mig del Mississipí. És en Mud: li falta una dent, du una serp tatuada al braç, tragina pistola... En Mud també és un home que creu en l'amor i l'Ellis se'n deixia, d'amor, per a oblidar les tensions que hi ha a casa seva. De seguida, en Mud fa que els dos nois l'ajudin a refer la barca amb què vol anar-se'n de l'illa. Mentrestant, als dos vailets se'ls fa difícil d'esbrinar el que hi ha de cert o de mentida en tot el que els explica en Mud, que ha mort un home i el persegueix la policia, els caçadors de primes i la família del mort, i hi ha una dona misteriosa que l'espera i acaba d'arribar en aquell indret, a la vora del riu...

El director Jeff Nichols, que va cridar especialment l'atenció amb l'anterior *Take Shelter* (*Buscar refugi*, 2011), treu molt bon partit de l'univers fluvial. Per moments, el Mississipí és el gran personatge. Protagonista de crescudes impressionants en un passat no llunyà, és zona de deixalles de la civilització al voltant de les quals hi ha tot de gent que hi viu. Zona de refugi –recordem el misteriós “assassí” Tom que incorpora Sam Shepard, així com el mateix Mud, un fugitiu–. Zona de supervivència –la família d'Ellis viu de pescar i anar a repartir el peix per les cases–. Zona d'aventures juvenils –la imatge dels noiets amb la barca, movent-s'hi com peixos a l'aigua–. Un univers que s'acaba: les autoritats volen eliminar la casa flotant, la família va a viure al costat urbà, el refugi queda enrere... •

El Fabra, 100 anys de meteorologia ininterrompuda

Jordi Mercader Carbó
jmercader@gmail.com
Twitter: @jmercadercarbo

L'Observatori Fabra és un dels edificis més emblemàtics de Barcelona. Situat a 410 metres d'altitud, molt a prop del Tibidabo, la seva inconfusible cúpula metàl·lica és visible des de molts punts de la ciutat.

A primer cop d'ull, per tant, resulta evident que el Fabra és un observatori astronòmic, però també ho és sísmic (disposa de sismògrafs per detectar terratrèmols) i meteorològic. Precisament aquest mes s'ha complert el centenari de les observacions meteorològiques en aquest indret, que es van iniciar de manera regular el dia 1 de setembre de 1913.

Un dels grans mèrits de les observacions meteorològiques de l'observatori Fabra és que no han fallat ni un sol dia des que van començar. Fins i tot durant la Guerra Civil es van seguir prenent mesures cada dia. A més, la ubicació dels instruments de mesura no ha canviat de lloc en un segle. Tot això fa que la sèrie de dades meteorològiques del Fabra sigui excepcional, no només al nostre país sinó també a nivell europeu.

Història de l'observatori

L'any 1895, l'arquitecte Josep Domènech i el meteoròleg Eduard Fontserè, des de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, van presentar a la Diputació de Barcelona el projecte per crear un observatori astronòmic i meteorològic. Aquesta proposta inicial no aconseguí el capital necessari i no prosperà.

La construcció de l'observatori fou possible, pocs anys més tard, gràcies a una clàusula testamentària de Camil Fabra i Fontanils, primer marquès d'Alella, segons la qual posava a disposició de la Reial Acadèmia 250.000 pessetes. Després de dos anys d'obres, el 7 d'abril de 1904 s'inaugurava solemnement l'observatori Fabra, amb la presència del rei Alfons XIII i del president del govern espanyol Antonio Maura.

El mateix any 1904 ja van començar a registrar-se algunes dades meteorològiques, tot i que aquesta tasca no es va fer amb regularitat fins el 1913. Precisament, un any abans, Eduard Fontserè s'havia posat al capdavant de les seccions meteorològica i sísmica de l'observatori, formant

Observatori Fabra. Vista de l'edifici des de la muntanya del Tibidabo. (IMATGE: Viquipèdia)

tàndem amb l'astrònom Josep Comas i Solà en la direcció del Fabra.

Però en la història de l'observatori, a banda d'aquests dos noms il·lustres de la ciència catalana dels segles XIX i XX, també hi té un paper destacadíssim la família Campo, que al llarg de tres generacions va treballar i viure al Fabra. Gràcies a ells disposem d'aquesta sèrie de dades tan llarga i “sense forats”.

En Gabriel Campo va ser el primer conserge de l'observatori. Just abans de la seva inauguració, s'establí amb la seva dona i els seus dos fills, Gabriel i Santiago, a l'habitatge de què disposa l'edifici. En Gabriel Campo fill es va aficionar a l'observació meteorològica i va esdevenir l'observador amb més anys d'activitat al Fabra: des de 1919 fins a 1981, any de la seva mort. El seu germà Santiago, en canvi, heretà el càrrec de conserge quan va morir el seu pare Gabriel, l'any 1948, i deixà el càrrec l'any 1982. A partir de llavors, ningú més va tornar a viure a l'edifici. Tot i així, la filla d'en Santiago, la Maria Campo, va seguir vinculada a l'observatori fins a la seva mort, l'any 2003.

Un instrumental de darrera generació

Des dels seus inicis, l'observatori meteorològic va comptar amb instruments d'última generació. Per a la mesura de la temperatura, per exemple, no tan sols disposava dels clàssics termòmetres de màxima i mínima, sinó que ja tenia un termògraf, que dibuixava sobre paper una gràfica contínua amb el registre de la temperatura (vegeu el termohigrògraf de la fotografia, un aparell de funcionament similar). Això ha facilitat enormement el tractament de les dades en èpoques més recents, ja que fins l'any 1982, el “dia meteorològic” anava de 7 del matí d'un dia a les 7 del dia següent i, per tant, no coincidia amb l'horari civil, tal com passa avui dia.

Quant als instruments per a mesurar la precipitació, destaca el pluviògraf d'intensitats dissenyat per un col·laborador de l'observatori Fabra, en Ramon Jardí, l'any 1921. Aquest aparell, que encara es troba en funcionament, registra de manera contínua la pluja caiguda i això permet calcular-ne la intensitat (litres per minut o litres per hora). L'invent va tenir ressò internacional i dues empreses de París i Londres el van començar a fabricar en sèrie. Ara bé, com que el prototipus es va instal·lar a Barcelona, la ciutat disposa actualment de la sèrie d'intensitat de precipitació més llarga del món.

Però a més de les dades de temperatura i precipitació, els observadors del Fabra també registren dades de pressió atmosfèrica, velocitat i direcció del vent, humitat, hores d'insolació, quantitat d'aigua que s'evapora, cobertura del cel i tipus de núvols, visibilitat en diverses direccions i la presència d'algun meteor particular (arcs de Sant Martí, halos solars, etc.). Tota aquesta informació, des de l'any 1982, s'anota 3 cops al dia: a les 7, 13 i 18 hores solars. Anteriorment, només es feien observacions a les 7 del matí.

A les històriques dades manuals, l'any 1995 s'hi van afegir les digitals, amb la instal·lació d'una

estació meteorològica automàtica (com la que tenim a Malgrat), integrada a la xarxa d'estacions del Servei Meteorològic de Catalunya.

Dades clau per l'estudi del canvi climàtic al nostre país

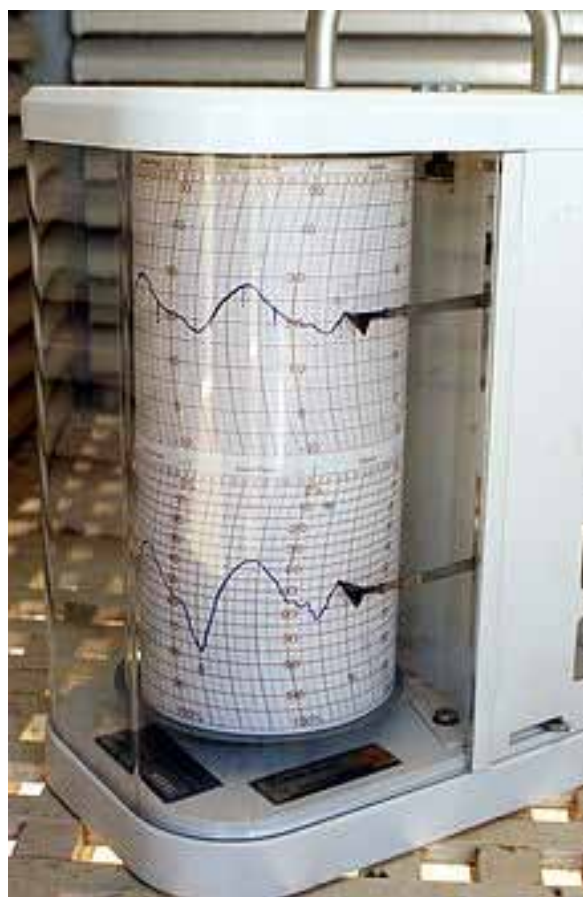
Com hem dit abans, aquesta sèrie és excepcional no només per la seva longitud, sinó també perquè no hi ha cap buit, els instruments no han canviat de lloc i l'entorn de l'observatori tampoc ha patit alteracions destacables al llarg d'un segle. Aquesta darrera circumstància és especialment important, ja que altres observatoris històrics amb molts anys de dades, construïts inicialment als afores de les ciutats, amb el temps han quedat absorbits dins la trama urbana. Per tant, per estudiar l'evolució de les temperatures al llarg dels anys, els registres del Fabra tenen un valor incalculable.

Segons la darrera versió del Butlletí Anual d'Indicadors Climàtics, publicada l'any passat pel Servei Meteorològic de Catalunya, analitzant les dades de temperatura entre 1914 (primer any sencer amb registres) i 2011, es detecta un augment de la temperatura mitjana anual de $0,12^{\circ}\text{C}$ per dècada a l'observatori Fabra. Tot i així, el ritme d'augment de les temperatures màximes ($+0,14^{\circ}/\text{dècada}$) és superior al de les mínimes ($+0,10^{\circ}/\text{dècada}$).

Si aquestes dades se separen segons l'estació de l'any, l'estiu destaca com l'època en què la tendència a l'augment de temperatures és més marcada, a un ritme de $+0,17^{\circ}\text{C}$ per dècada, mentre que a la tardor l'augment és menys acusat, a un ritme de $0,09^{\circ}\text{C}/\text{dècada}$.

D'altra banda, si ens fixem únicament en el període 1950-2011, la temperatura mitjana augmenta més ràpidament, arribant als $+0,23^{\circ}\text{C}/\text{dècada}$. Això ens indica una pujada de les temperatures molt més pronunciada a partir de la segona meitat del segle XX.

Finalment, com a curiositat, si mai us heu preguntat quines són les temperatures extremes que ha registrat l'observatori Fabra al llarg d'aquests 100 anys, aquí les teniu: el rècord de temperatura màxima es va assolir el 6 de juliol de 1982, amb $39,8^{\circ}\text{C}$, mentre que la temperatura més baixa és de $-10,0^{\circ}\text{C}$, i correspon al dia 11 de febrer de 1956. •

Termohigrògraf. Aquest aparell registra la temperatura i la humitat relativa de manera contínua. (IMATGE: Viquipèdia)

Els garrofers de Malgrat

Joan Farré i Rabal

CARACTERÍSTIQUES DEL GARROFER

El garrofer (*Ceratonia Silicua*, de la família de les cesalpiniàcies), és un arbre perennifoli de 4 a 10 metres d'alçada, de soca grossa, de fulles imparipinnades, de flors agrupades en raïms i el seu fruit és la garrofa. La garrofa és un llegum de color bru, indehiscent, polisperm, de coberta coriàcida i de polpa carnosa.

En aquell temps la garrofa servia, en molta quantitat, per alimentar els animals, directament o bé formant part del pinso, sobretot els cavalls i matxos del poble i rodalies, l'excedent s'enviava fora per diferents usos. Ara mateix els garrofers que encara es cultiven per Peníscola, Mallorca i el País Valencià serveixen també, per fer sucedanis de la xocolata i pastisseria. A Mallorca es fan coques de garrofa, s'ha llegit que la seva xocolata és una de les millors fons naturals de potassi, fòsfor, magnesi, sílice i ferro i que a més a més, comparada amb l'elaborada a partir de cacau, aporta el triple de calci i és deu vegades més lleugera en calories. Potser per aquest motiu és tan deliciosa. De les granes de la garrofa es fan diferents preparats usats en medicina, cosmètica i gastronomia.

ELS ARBRES A MALGRAT

Les muntanyes que envolten Malgrat, després del mar i la plana, eren plenes de garrofers centenaris, molt ben cuidats pels malgratencs, malauradament les glaçades del 10 i el 25 de febrer de l'any 1956 amb temperatures de fins a 12 graus sota zero van malmetre la gran majoria d'arbres arribant gairebé a matar-los tots, solament van subsistir uns quants als baixos i vora la carretera nacional. Per aprofitar els troncs una colla de carboners van fer carbó durant els mesos d'estiu següents. Actualment els arbres tallats han rebrotat, però ningú els conrea. El bosc ha fet invasió i els garrofers s'estan ofegant i cada vegada més difícil de caminar-hi. Els murs de pedra seca que envoltaven els terraplens estan desapareixent.

Els pagesos d'aquell temps, i el meu pare n'era un, treballaven el terreny llaurant-lo una o dues vegades l'any per eliminar tot tipus de vegetació que pogués impedir la perfecta recollida de la garrofa a l'arribar la tardor. Nosaltres teníem els garrofers per sobre la casa de Can Palomeres, hi havien aproximadament uns tres-cents arbres distribuïts per tot a la vessant de la muntanya, entre els garrofers femelles hi havia els garrofers mascles que no produïen fruit però fecundaven amb el seu pol·len els garrofers productius. El garrofer floreix, com molts arbres a la primavera, el garrofi es va formant durant tot l'any de tal manera que a la tardor quant es recull la garrofa madura ja hi ha a l'arbre les petites garrofes per l'any següent, i ben entrada la tardor és quan pot recollir-se la garrofa. Al recollir la garrofa s'ha d'anar molt en compte de no malmetre el garrofi que són les petites garrofes per al proper any.

LA RECOLLIDA

Estem parlant dels anys 1952 – 53. Quan arribava el temps de la recollida de les garrofes, els pagesos hi dedicàvem gairebé més d'una setmana a fer la recollida.

Sortíem de la casa a punta de dia, amb el carro ple de sacs buits, el menjar en un cistell, canyes per fer caure les garrofes, la bàscula per pesar els sacs plens i els cistells i algun altre estri que ara

se'm escapa d'anomenar.

Arribàvem al garroferar, situat darrera de la casa de Can Palomeres, ben aviat. Per l'horitzó apuntaven les primeres llums de la sortida de sol, que generalment eren espectaculars, el mar semblava una bassa d'oli, el Pla de Grau i el Pla de Pineda a un cantó i l'altre del nucli urbà, que aleshores es limitava als voltants de l'Església i de la riera de Sant Genís de Palafoles, fins els voltants de la fàbrica de l'aigua.

Els pares, col·locaven unes "veles" del carro o catifes fetes de sac, sota de l'arbre que anaven a batre. Ajudants amb les canyes feiem caure totes del garrofes del garrofer que queien damunt de les catifes preparades. D'aquí la importància de conservar els baixos dels arbres lliures d'herbes i matolls durant tot l'any. Amb l'ajuda dels cistells anavem omplint els sacs de garrofes i els deixàvem alineats entre mig de dues fileres principals de garrofers. Arribada la hora de dinar al mig dia, al voltant de les dues, ens posàvem sota d'un garrofer, si feia calor o a ple sol si feia fred i la mare endegava el dinar, que podia ser uns fesols cuits el dia abans, unes truites o simplement carn a la brasa, sempre feiem un petit foc amb quatre branquillons en el qual hi feiem, com a mínim, unes torrades d'aquell pa de pagès tant bo i generós, que fregades amb all i untades amb tomàquets de penjar i suc de oli, ja era en si mateix, un àpat dels més agraïts del món. El cànir en un racó, que havien omplert a la font de l'Expatriat, una mica més amunt d'on teníem els garrofers, a escassos cinc minuts de trajecte. La bota de vi servia per traguejar un xic i fer més passadís el menjar. Per postres una tallada de meló

Garrofer centenari.

(IMATGE: Col·lecció Farré)

Garrofi.

(IMATGE: Col·lecció Farré)

Garrofes tendres.

(IMATGE: Col·lecció Farré)

o simplement una fruita. A l'acabar el dinar descansàvem estirats damunt dels sacs buits uns pocs minuts i aviat tornàvem a la tasca de la recollida. El pare ja començava a pesar els sacs amb la bàscula portàtil a un pes determinat de 25, 30, o 40 Kg., depenent de la capacitat del sac. La mare, ajudada d'una gran agulla, els cosia deixant-hi unes gracioses orelletes a cada cantó del sac que servien per agafar-lo i fer-lo més manejable per carregar-lo al carro al final de la jornada.

Abans de fer-se vespre el pare tallava un tronc llarg d'una alzina amb una serra o una destrat i el lligava a les rodes del carro, de tal manera que actuava de fre durant el trajecte de baixada, ja que el fre que portava el

Garrofes fetes.

(IMATGE: Col·lecció Farré)

carro no tenia suficient força per frenar el carro a la baixada, aleshores carregàvem el carro de sacs, amagàvem entre els matolls de la mateixa muntanya el càntir, la bàscula i algun atuell que necessitariem en una pròxima jornada i ens dirigíem cap a Malgrat, baixant la muntanya de can Palomeres, frenant, si fora necessari, el carro amb les cordes i el pal, conduint el carro fins a la plana, nosaltres anaven a peu darrera, per no perjudicar el cavall. Portàvem les garrofes al Sindicat Agrícola de Malgrat o si era massa tard, guardàvem els sacs al cobert de la nostra casa, fins haver recollit totes les garrofes.

Les mateixes escenes es reproduïen cada dia de la mateixa manera fins acabar la recollida total de les garrofes.

Cada pagès, amb diferents variants, feia el mateix per recollir les seves garrofes. Ja hem dit abans que totes les muntanyes de la serralada de Malgrat i Santa Susanna estaven sembrades de garrofers, alguns centenaris.

Fins aquí la recollida de la garrofa a Malgrat, una feina que des de l'any 1956 ha desaparegut de les nostres muntanyes. •

COL·LABORACIONS

Els tres armaris

Jacint Espel

Continuant amb la meua afecció metafòrica, proposo, per exemple, la idea que en un immens habitatge que podria ser la humanitat, hi haguessin tres armaris de diferent contingut. Dit d'una altra manera, tres corrents d'energia que conviuen, potser millor seria dir malviuen, barrejades més que no pas unides, cadascuna fent un procés diferent però relacionades entre si com ho estan totes les coses en aquest Univers que vivim, perquè tot forma part del TOT o VIDA UNA.

Tota aquesta activitat multicreativa i complexa té lloc en el nostre planeta Terra, i l'objectiu que es pot començar d'albirar és que aquests tres armaris vagin desapareixent lentament per

esdevenir a la fi un sol armari solidari, unitari i fraternal; és a dir, una sola corrent d'energia positiva i benefactora que inundi i envaeixi tota l'atmosfera planetària per complir el Programa que el Logos Solar té previst en el nostre planeta.

Anem a fer una resumida definició de cadascun d'aquests armaris o departaments.

L'armari número 1 és el de les dificultats i problemes que ens busquem tots plegats, quan no som prou responsables i anem convertint la nostra societat en un territori més difícil per viure, perquè hi van mancant els valors més essencials en tota col·lectivitat humana que vulgui viure com a persones civilitzades.

En l'armari número 2 s'hi troba energia positiva i els elements dotats de les qualitats indispensables per al creixement de tot el conjunt. En els seus principals components hi és present una saviesa inicial i, per tant, a poc a poc, es va eliminant l'egotisme o força negativa de la personalitat. Hi actuen energies positives i fins i tot il·luminades que molt lentament, però amb seguretat i ferma decisió, treballen per establir un nou, fresc i renovador esquema mental que condueixi a la humanitat al port i destí tan anhelat, com és la fraternitat, la justícia i la llibertat entre els éssers humans que habitem aquest planeta.

La voluntat espiritual, la intuïció, la comprensió i la perseverança, en principi, són les qualitats esmentades, entre d'altres, i que van complint l'objectiu marcat. Lògicament que en el mateix armari número 2 s'hi troba una gran massa d'elements humans no tan avançats en la sendera espiritual però que col·laboren igualment desinteressadament, i fins i tot molts d'ells en l'anonimat.

Finalment ens trobem **en l'armari número 3**, el més desconegut i misteriós, el qual ja s'ha començat a obrir, sobretot aquí a Occident, per posar al dia unes veritats que se'ns havien amagat, tant a nivell religiós, polític i científic, per anar perpetuant la ignorància dels pobles i així els poders fàctics es poden situar en la cúspide de la seva piràmide obstinada, ignorant i impune, per sotmetre i *putejar* sense parar als de sota, que com sempre, és el poble en general.

Aquest armari, com he esmentat, encara en gran part és desconegut i conté molt de material per al desenvolupament de la futura civilització. Projectes per l'ús de noves energies i que no contaminin l'atmosfera i els éssers vius, com les actuals. Inspiracions i intuïcions per noves creacions, invents i descobriments a tots nivells i especialitats. Tecnologies i vehicles encara impensables per aprofundir en el coneixement del nostre planeta i del nostre sistema solar, etc.

Tanmateix, se suposa que no podrem usar d'aquestes meravelles fins que els terrícoles no haguem après a conviure com a germans, com ho estan fent altres humanitats al voltant nostre, en el nostre propi sistema solar i en d'altres que encara desconeixem.

Com ens diu la ciència *iòguica*, la Naturalesa no deixa penetrar en les seves entranyes pures i virginals als seus aspirants, per conèixer els seus secrets i misteris, fins que el candidat s'ho ha guanyat i està vertaderament preparat.

I repeteixo, metafòricament parlant, aquests podrien ser els tres armaris que componen la nostra societat en un sentit global, i que formen part, torno a dir, d'un procés imparabile, meravellós i indefinit de l'evolució del nostre planeta Terra i de la seva humanitat. •

Transmetre punts de vista

Anrise

Al *som-hi!* del mes de maig, vaig escriure sobre la metamorfosis que el país hauria de fer, per poder començar de nou, és notori, que sense aquest canvi estructural de tots els ens del poder, govern, oposició, sindicats i forces vives de tot l'Estat, no hi ha possibilitats de sortir-se'n de l'embolic en que estem ficats; s'ha arribat tan al fons de la qüestió, aplicant polítiques de contra sentit, que si no ja una reestructuració metamorfòsica a tots els nivells, el país no té solució, hem tocat fons i ara caminem enrere com els crancs i ens arrosseguem pel fang igual que les escopinyes i és tan l'enfangament acumulat, que els governants del PP hi estan ficats fins el coll de tal manera, que la poca matèria gris d'intel·ligència que els quedava, se'ls ha convertit en una ofuscació malaltissa i la foscor a que estan sotmesos, no els deixa veure la claror de la llum i per lo tant no aporten solucions als molts problemes que arrossega el país i com que no troben el camí recte, embolicant que fa fort, aplicant les retallades contra els indefensos i més febles de la població, han convertit la democràcia que tan ens va costar aconseguir, en una fèrria dictadura i més forta que la del franquisme, i amb la prepotència que s'atorguen, marquen la línia a seguir sense donar possibilitats a obrir-ne de noves, i és tanta la vanitat i l'orgull que han adquirit, que els ha convertit en uns veritables dictadors; tenen les orelles embossades, o és que són sords de naixement i per això apliquen les lleis, la major part contradictòries i sense voler escoltar a ningú, es creuen que són els més llestos i la seva obsessió és estar per damunt dels demés i amb aquest poder malaltís que s'han atribuït, no necessiten que ningú els assessori, amb lo fàcil que és dialogar i saber escoltar als que en saben més que un mateix, com són els catedràtics de dret i els economistes, que podrien donar vies de solucions alternatives, ja que ells tenen tal ofuscació que no les troben. Escoltava a l'economista Niño Becerra i entre altres coses deia i no se sol equivocar, que l'any 2013 arribariem als 6.000.000 d'aturats i segons les estadístiques del mes de abril, els hem sobrepasat, però encara deia més, que el 2014 passarem dels 7.000.000 i creixent. Heu pensat lo que representa aquest atur per la nació? Aquesta situació no hi ha país que la pugui resistir i si no s'hi posa remei aviat, podem entrar en un procés apocalíptic, de difícil solució.

La llei aprovada pel govern central, o més ben dit imposada de l'acomiadament lliure, ha sigut una llei contraproduent i nefasta pels treballadors, la solució hauria d'haver anat encaminada a que de cada un dels treballadors que arribés a la jubilació, amb el mateix salari que cobrava, obligar a les empreses a admetre'n dos de joves i així s'aniria reduint l'atur de la joventut. També la política que s'ha aplicat de retallades, d'apujar l'IVA, a estrangulat la classe mitjana baixa de la població, enfonsant l'economia de les vendes del mercat, i en contra partida lo que s'hauria d'haver fet, és buscar solucions alternatives de polítiques de creixement i lo més important que no volen tocar i n'és necessari: reduir la despesa de l'administració un 50% i principalment treure part d'aquets sangonosos assessors administratius, que tenen tots els privilegis i la major part d'ells no serveixen per res.

Vull fer una reflexió que em penso que és de sentit comú, el govern per llei fixa un salari de mínims, però de la mateixa manera que s'obliga a respectar-lo, hauria d'establir un límit de màxims als salaris i també fer-los respectar, és un contrasentit que el sou de mínims s'obligui a les empreses a complir-lo, i el salari de màxims el deixen al lliure albir dels polítics i les empreses,

que el fan a la seva mida. Escoltava pels medis de comunicació, que el govern pensa rebaixar el salari mínim. És que s'han tornat bojós o què? Si la mitjana dels salaris de màxims és 1.800 euros, segons fonts oficials, és aquí on s'ha de retallar per fer diners, sols caldria retallar els sous dels privilegiats, ficant un sou de màxims i només en algunes excepcions sobrepassar-lo, no pot ser que hi hagi gent que cobri 8, 10, 15 i 20 vegades més del salari mínim professional i per això hi hauria d'haver una regulació per marcar un sostre. Em fa molta vergonya veure els aprofitats del sistema, com viuen a costelles de l'erari públic i patrimoni de tots. És notori que hi ha milers de personatges que cobren més de lo que es mereixen, i la manera de fer-ho, és aplicant-se sobreesous ells mateixos.

I els bancs aplicant paranys als documents, com és la lletra petita i així poder encarregar-se dels estalvis dels més febles, com han fet amb les Preferents. Aquest lladronici està emparentat al cas "Bárceñas", en que els dirigents del PP van cobrar sobreesous en sobres, i per acabar-ho d'adobar la llei és tant lenta, que deixa que amb el temps es puguin protegir uns als altres, per això dic, que si els governants tinguessin un mínim de consciència, posarien un sostre de sous màxims, com està el de mínims i així aquets sobreesous que ells mateixos supliquen, no tindrien cabuda. Em deia un senyor, amb l'experiència que els anys li havien donat, que d'home a home va zero, però vist el panorama veig que no és veritat, a la societat hi ha una quantitat de persones que no tenen per menjar i no saben a on ficar mà, el desequilibri és tan gran que fa molt de mal i cria mala sang, sols cal veure els milers de famílies en les quals tots els seus membres estan a l'atur i per no poder pagar l'hipoteca, han perdut l'habitatge i estan al carrer passant gana; però la incertesa més gran és, que no se'ls dóna cap esperança on agafar-se, i al no tenir-la, creuen que el seu problema no té solució i alguns no ho han pogut assimilar, i han optat per la via ràpida del suïcidi. És catastròfic que això pugui passar al segle XXI, i és que es tanta l'avarícia el poder dels polítics, en contuberni amb la banca, que han convertit el país en una jungla de depravadors sense consciència, i el panorama que es planteja pinta tan malament, que no té solució. •

COL·LABORACIONS

Una familia del sur

Mª Teresa Menjibar Madrid

Hace mucho tiempo llegó a Malgrat una familia del sur. Yo era la cuarta de cinco hermanos. Nací en el sur de España, en un pueblo grande y alegre llamado Priego, durante la posguerra. Aquellos años eran los más difíciles por los que pasaba el país entero, pero al ser pequeña no me daba cuenta: en casa se respiraba felicidad. Los días pasaban, alegres y soleados. Mi niñez fue feliz en aquella calle donde todos los vecinos eran como una sola familia. Siempre que había algún problema, todos se ayudaban unos a otros.

Mis padres trabajaban los dos. Mi padre era el encargado de una fábrica en mi pueblo natal de Córdoba. El trabajo de mi padre nos permitía llevar una vida relativamente buena, dentro de nuestras posibilidades. Un día le avisaron para que fuera a trabajar en una empresa en Malgrat, Barcelona. Él se negó rotundamente, ya que no estaba dispuesto a dejar atrás su familia, su casa y su tierra. A pesar de su negativa inicial, el dueño de aquella empresa continuó insistiendo, llámándolo incontables veces, proponiéndole ofertas cada vez más llamativas, como trabajo para mis hermanas y yo y un piso para toda la familia. Finalmente mi padre accedió y, después de un

día entero de viaje, llegamos a nuestro destino.

Recuerdo ese día como si fuera ayer. Era un día triste y lluvioso, frío y gris, nada comparado con los días alegres y soleados de mi antiguo pueblo. Todo era diferente, pero lo que más me impresionó fue la soledad de las calles, donde no había mucha gente. Al llegar al piso y verlo todo desarreglado y sucio, tal y como lo habían dejado los peones al acabar la obra, casi me derumbé. Aun así, traté de acostumbrarme. Todos los días escribía a las amigas que había dejado en mi pueblo, era mi única ilusión, lo único que me hacía feliz en aquellos primeros días, hasta que empecé a trabajar. Fue entonces cuando empecé a conocer a algunas chicas de mi edad entre mis compañeras de trabajo. Con algunas de ellas me llegué a encontrar tan a gusto y feliz como con las que había dejado en el sur. Las cosas parecían ir a mejor. Aparte de hacer muchas amigas, descubrí lo maravilloso de vivir entre la costa y la montaña. En verano podía ir a la playa a bañarme en el mar y a tomar el sol, mientras que en invierno eran muy frecuentes los paseos por la montaña, bien abrigada. Poco a poco me fui acostumbrando a mi nuevo hogar como si hubiera pasado mi niñez en él. Pero lo que más me entusiasmaba era la historia de este pueblo, que tantas leyendas tiene. Empecé a interesarme por ellas en todos mis ratos libres, pero una me llamó la atención en concreto. Era la historia de la montaña de Santa Rita, donde hay una ermita dedicada a esta santa, donde tantas veces he ido a merendar con mis amigas de aquí.

Ahora hace 40 años que conocí la ermita y todavía sigo yendo. Hace tiempo que me integré en este pequeño rincón de Cataluña, y he aprendido que la vida transcurre igual, aunque cambios de lugar. Así, aunque mis raíces se encuentren en el sur, me siento como una malgratense más. •

Sant Roc 2013: el correfoc

Eduard Mendoza

